

венчаваше сред най-тесен кръг от близки и роднини българския цар с младата дъщеря на неговия пленник.

Когато патриархът положи връз прекрасната глава на Ирина Ангела Дукайна ^{и на} Комнен ~~и~~ искрящия венец на българските владетелки, всички неволно впиха взор в царицата и не можаха да не помислят: никога по-ярка и по-величествена хубост не е просиявала под тази корона. На широки дупли падаше аксамитената мантия от царствено-стройните плещи. Гордите очи пронизваха с хладно равнодушие ниско сведените глави на велики и мали боляри, които се изреждаха да се поклонят пред новата самодържица. С неподвижността на каменно изваяние левицата ѝ държеше златния скиптр, докато десницата се протегаше с надменна бавност за целувката на властелите.

Сякаш нова младост бе изправила снагата на царя. Сякаш не наближаваше петдесетте години, а почваше тепърва своя живот, с нови сили и нови надежди. От време на време очите му неволно се отпращаха към ослепителната красота на младата му невеста, на сватбарите, и по лицето му пробягваше лъч на нескрит възторг.

Никой не забелязваше само тържеството, което бе застинало връз устните на кир Тодор ^и Комнен. Защото лукавият грък бе смирено застанал в най-тъмната сянка на престола, за да подчертае своето скромно положение на пленник, който не желае нищо друго, освен добротата на своите деца.

Мигът бе върховен.

Отново на северозапад стоеше севастократор Александър да пази нападението на венгрите, или двойното нахлуване на вентри и латинци.

На североизток войводата Михаил вардеше крайистърските крепости, за да ^{брани} ~~пази~~ страната от възможното нашествие на монголите.

На запад великият войвода Алексий засилваше крайбрежната